

Artikel 1, stk. 3, i direktiv 91/439 kan ikke påberåbes til støtte for en obligatorisk og systematisk registrering af kørekort udstedt af andre medlemsstater. De nederlandske myndigheders fortolkning beror på en urigtig opfattelse af forholdet mellem direktivets artikel 1, stk. 2 og 3, og bestemmelsen i artikel 43 EF. Desuden er de af de nederlandske myndigheder anvendte midler uforholdsmæssige.

- Tilsidesættelse af artikel 1, stk. 2, i direktiv 91/439 ved at begrænse gyldighedsperioden af kørekort udstedt af andre medlemsstater i forhold til udstedelsesdatoen i medlemsstaten: De nederlandske myndigheder anvender de nationale bestemmelser om gyldigheden af kørekort fra det tidspunkt, hvor kørekortet er blevet udstedt i den anden medlemsstat, og ikke fra det tidspunkt, hvor der tages bopæl i Nederlandene. Også i dette tilfælde har de nederlandske myndigheder misforstået forholdet mellem direktivets artikel 1, stk. 2 og 3, idet den gensidige anerkendelse i stk. 2 dermed er uden betydning for en meget stor gruppe indehavere af kørekort. De nederlandske myndigheder anvender en urigtig opfattelse af begrebet »gensidig anerkendelse«. Der er ikke tale om, at indehavere af nederlandske kørekort eller kørekort udstedt af andre medlemsstater behandles forskelligt, men at kørekort udstedt af andre medlemsstater tillægges de samme retsvirkninger som i udstedelsesstaten. Bestemmelsen skal imidlertid ikke sikre, at indehavere af nederlandske kørekort ikke forskelsbehandles i forhold til indehavere af andre kørekort, men at sidstnævnte gruppe ikke hindres i at udøve etableringsfrihed i Nederlandene.
- Tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 91/439: I den nederlandske lov er der for førere i kategori D fastsat en minimumsalder på 18 år, hvorimod den efter direktivets artikel 6, stk. 1, litra c), skulle have været 21 år.
- Tilsidesættelse af bilag III, punkt 4, i direktiv 91/439: Artikel 100 i den (nederlandske) bekendtgørelse om kørekort er ikke forenelig med direktivets bilag III, punkt 4, da den ikke foreskriver jævnlige lægeundersøgelser af førere i gruppe 2 — førere af lastbiler og busser.

(¹) Domstolens dom af 29.2.1996, sag C-193/94, Skanavi, Sml. I, s. 929.

Sag anlagt den 26. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-254/00)

(2000/C 259/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. juni 2000 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent H. van Lier, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kircheng.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/47/EF af 24. oktober 1995 om standarder for transmission af tv-signaler(¹), idet det ikke har givet meddelelse om de love og administrative bestemmelser eller ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Som følge af artikel 249, stk. 3 EF's tvingende karakter er medlemsstaterne forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme de direktiver, som rettes til dem, inden udløbet af den frist, der er fastsat i disse. Fristen udløb den 23. august 1996, uden at Nederlandene havde truffet de nødvendige foranstaltninger.

(¹) EFT L 281, s. 51.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juni 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Zoological Society of London

(Sag C-267/00)

(2000/C 259/10)

Ved kendelse afsagt den 21. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juli 2000, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Zoological Society of London forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Hvorledes skal ordene »i hovedsagen forvaltes og administreres vederlagsfrit af personer, der ikke selv eller gennem formidlere direkte eller indirekte er interesseret i driftsresultaterne« i artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led, i Rådets direktiv 77/388 EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 fortolkes under hensyn til de faktiske omstændigheder i denne sag? Navnlig ønskes følgende oplyst:

- a. Hvilke kriterier gælder der for fastlæggelsen af, hvem der forvalter og administrerer et organ i denne bestemmelses forstand? Omhandler ordene
 - i. udelukkende medlemmer af organets overordnede ledelsesorganer, eller
 - ii. enhver person, som har en form for forvaltningsmæssig eller administrativ funktion? I givet fald bedes kriterierne for fastlæggelsen af, om en person har en relevant forvaltningsmæssig eller administrativ funktion, oplyst.
- b. Hvilke kriterier gælder der for fastlæggelsen af, hvorvidt forvaltningen og administrationen af et organ i hovedsagen er vederlagsfri? Angår ordene
 - i. det omfang, hvori forvaltningen og administrationen af organet forestås af henholdsvis lønnede og ulønnede personer, og hvorledes skal dette kriterium i givet fald anvendes, eller
 - ii. det individuelle økonomiske grundlag for, at hver af de personer, der varetager forvaltningen og administrationen af organet, udfører denne opgave (f.eks. at ingen af disse personer må modtage andet end symbolsk vederlag), eller
 - iii. andre kriterier eller betingelser, og i givet fald hvilke?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1).

Sag anlagt den 3. juli 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-268/00)

(2000/C 259/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2000 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissio-

nen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og Chr. Van Der Hauwaert, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har efterkommet forpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand⁽¹⁾.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Godt 14 år efter udløbet af en frist på 10 år, efter at direktiv 76/160/EØF var blevet meddelt, bliver forpligtelsen til at sikre en minimumskvalitet af badevand i Kongeriget Nederlandene endnu ikke overholdt i 8 % af badeområderne med ferskvand og i 1,3 % af kystvandene (badesæsonen 1999).

I samme sæson blev der i fire af 528 badeområder med ferskvand (0,7 %) ikke udtaget et tilstrækkeligt antal prøver.

⁽¹⁾ EFT 1976 L 31, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. maj 2000 af Bundesfinanzhof i sagen Wolfgang Seeling mod Finanzamt Starnberg

(Sag C-269/00)

(2000/C 259/12)

Ved kendelse afsagt den 25. maj 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juli 2000, har Bundesfinanzhof i sagen Wolfgang Seeling mod Finanzamt Starnberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål: